

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Κ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΪ'Υ

Η Φλωρέτα

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Ἡ μεγαλύτερη κόρη τῶν Καμαρ πηγαινε κι' ἔπαιρνε τὸ γάλα τῆς ἀγελάδας πού εἶχε αγοράσει ἡ κόμησσα ντὲ Λάντ κι' ἔτσι οἱ φτωχοὶ γονεὶς καὶ τὰ φτωχὰ τους παιδιά εἶχαν τοῦλάχιστον ὑγιεινὴ τροφή. Ἡ Φλωρέτα μάθαινε στὴν κοιπέλλα μιὰ ὥρα κάθε θράου νὰ ράβῃ καὶ τις ἐδίδασκε κι' ἕνα σωρὸ ἄλλὰ ὠφελίμα πράγματα.

Ὅταν ἔφτασε τὸ Πάσχα, ἡ Φλωρέτα ἔγραψε στὸν Ἀλάρ, παρακαλώντας τον νὰ δώσῃ τὰ ἑκατὸ φράγκα πού εἶχαν υποσχεθῆ γιὰ ν' ἀγοράσουν οἱ ἡμαρ γεωργικὰ ἐργαλεῖα, δικέλλες, φτυάρια, λισγάρι κ.τ.λ. Αὐτὰ ἦσαν πιὸ χρήσιμα ἀπὸ τὸ ἀλέτρι, γιατί ὁ Ἰτεμάρ τους δάνειζε τὸ οἰκότου, καθὼς καὶ τὰ βωδία του, γιὰ τὸ ὄργωμα τοῦ χωραφιοῦ.

Ἔτσι βελτιώθηκε μὲ μιὰς ἡ θέσι τῆς φτωχῆς αὐτῆς οἰκογενείας. Ὅχιτὼ ψυχὲς εἶχε σωσει ἡ Φλωρέτα ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴν δυστυχία. Ἡ ἡγάπη καὶ ἡ χαρὰ πού ἐνοιώσῃ γι' αὐτὸ, τὴν ἔκανε νὰ τῆς φαίνεται ὁ καιρὸς λιγώτερο μεγάλος. Ἀλλὰ δὲν ξεχνούσε τὸ φίλο τῆς τὸ Ἰάννη. Ἐπόμενες μῆνες ἀκόμα θὰ περιμενε κι' ἐπειτα νὰρχόταν ἡ εὐτυχισμένη μερὰ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Γιάννη.

Πέρασε ὁ χειμῶνας... Ἡ κακὲς μέρες περνοῦν ὅπως κ' ἡ καλὲς. Συνήθως οἱ ἀνθρώποι θελοῦν νὰ κρατήσουν μόνο τις καλὲς καὶ νὰ διώξουν τις κακὲς... Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν λαβαίνει ὑπ' ὄψει του τις δικὲς μας σελήσεις κι' ὁ καιρὸς ἐξακολουθεῖ τὸ συνηθισμένο του ὄρομο.

Μιὰ μερὰ ὁ ταχυδρόμος εἰσήγε στὴ Φλωρέτα μιὰ ἐπιστολὴ μὲ λίγα λόγια ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Ἰάννη.

«Ἐλὰ τὴν Κυριακὴν, τῆς εγγραφῆς, ἔλα γιὰ τὴν ἐλπίδα σου».

Τὴν ἡμέρην ἠθέλε τάχα;... Καμμιά βιαστικὴ ἐργασία θὰ εἶχε χωρὶς ἄλλο... Τὸ Ἰάννη τὸν περιμεναν μετὰ δέκα μερὲς... Ἴσως ἡ Ρόζα νὰ ἦταν καλεσμένη σε κανένα γάμο καὶ ἡ ἀγαθὴ οἰκοδεσποινὰ εἶχε σκεφθῆ νὰ φωνάξῃ τὴ Φλωρέτα γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ σὲ δουλειὰς τῆς.

Τὴν Κυριακὴν λοιπὸν ἡ Φλωρέτα ἐπῆγε στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ γιὰ τί τάχα φορεσε τὸ ὠραιότερο μᾶλλινο φόρεμα τῆς;

Ἡ ἐλπίδα πού, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, εἶχε μεσα στὴν καρδιά τῆς, ἔκανε ὠραιότερο τὸ ὄρομο τὴν ἡμέρην ἐκείνη. Τὰ μεγάλα πεύκα πού τα σαλευε ὁ ἀνεμὸς, φαίνοντουσαν ὡς νὰ τὴν χαιρετοῦσαν καὶ νὰ τῆς ἔλεγαν μὲ τὸ ψιθύρισμα τους: «Φλωρέτα θὰ ἀκουσοῦμε καὶ πάλι τὰ γέλια σου καὶ θὰ σὲ ἰδοῦμε νὰ καθῆσῃς σὲν ἀνιστοιμένο λόφο».

Ἡ κυρὰ Ἰτεμάρ χτυποῦσε τὸ θουτιροῦ τῆς τὴ στιγμὴ πού ἡ Φλωρέτα μῆκε μεσα στὴν ἀγροικία. Ἀλλὰ κανενὰς ἄλλο δὲν ἦταν κοντὰ τῆς...

Ἡ νέα κόρη ἀναστεναξε. Εἶχε ἐλπίσει ὅτι ὁ φίλος τῆς ξαναγύρισε!... Ἀλλὰ, τέλος πάντων, τί νὰ γίνῃ — μετὰ δέκα μερὲς νὰρχόταν καὶ ἡ εὐτυχισμένη στιγμὴ τοῦ γυρισμοῦ... Ἰατί, πραγματικά, μιὰ ἀπεραντὴ εὐτυχία θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ἡ ἐπιστροφή τοῦ φίλου τῆς, τοῦ ὁποίου κάθε μερὰ αἰσθανόταν περισσότερο τὴν ἔλλειψιν.

— Καλὴ μου κόρη, πάρε τὸ θουτιροῦ καὶ χτύπα τὸ ἐσοῦ, τῆς εἶπε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ἀφοῦ τὴ φίλησε.

Καί, τοποθετώντας τὴν Φλωρέτα, οὕτως ὥστε νὰ ἔχη τὰ νῶτα τῆς γυρισμένα πρὸς τὴν πόρτα, θῆκε μιὰ στιγμὴ ἔξω.

Ἡ Φλωρέτα ἔκανε μ' εὐσυνειδησία τὴ δουλειὰ πού τῆς εἶχε ἀναθέσει ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, ὅταν ἔξαφνα ἐνοιώσῃ δὺο δυνατὰ χέρια νὰ τὴν ἀγκαλιάζουσαν κι' ἕνα στόμα νὰ τὴν φιλάῃ στὸ λαιμὸ, κοντὰ στὸ αὐτί.

— Ὁ Γιάννης εἶνε! φώναξε...

Δὲν τὸν ἔβλεπε, ἀλλὰ ἦταν βέβαιη πὼς ἦταν ὁ Γιάννης. Ὅσο δὲν γύρισε ἀμέσως νὰ τὸν δῆ, τόσο πολὺ εἶχε ξαναφύρα.

Ὁ Γιάννης πῆγε τότε καὶ στάθηκε μπροστὰ τῆς καὶ ἄρχισε νὰ τὴν κυττάξῃ στὸ πρόσωπο. Εἶχε πάει μὲ τὸ χαμό-

γελο στὰ χεῖλη, ἀλλὰ βλέποντας πόσο μεγάλωσε ἡ Φλωρέτα, ἔγινε σοβαρός!

Κι' ἐκείνη ὅμως τὸν κύτταζε ξαφνιασμένη. Ἦταν δυνατόν ἕνας χρόνος νὰ τοὺς εἶχε μεταβάλει τόσο πολὺ;

Ὁ Γιάννης σὲ λίγο θὰ γινόταν δεκαοχτὼ χρόνων. Ἦταν ψηλότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του, τώρα δὲ πού εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴν πόρτα, ἡ Φλωρέτα διέκρινε μιὰ μαύρη σκιά στὸ ἐπάνω χεῖλος του.

Μὰ κι' ὁ Γιάννης τὴν κύτταζε μὲ μεγάλη προσοχή, καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ τῆς εἶπε:

— Δὲν θὰ τὸ πιστεῦσα πὼς εἶσαι σὺ, Φλωρέτα, ἂν δὲν γνώριζα τὰ μάτια σου πού δείχνουν τόση καλωσύνη. Ἐγίνεις ψηλὴ ὡς τὴν Ρόζα κι' ἔχεις κάτασπρο τὸ πρόσωπό σου! Μόλις σὲ βλέπει κανεὶς, καταλαβαίνει ὅτι δὲν δουλεύεις στὰ χωράφια... Δὲν θὰ τολμάω νὰ σὲ λέω πειὰ Φλωρέτα...

— Αὐτὸ θὰ πῆ πὼς δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς πειὰ, Γιάννη.

Ἀπὸ τὴ συγκίνησί τῆς καὶ τὴ χαρὰ τῆς, ἡ Φλωρέτα ἀπλώσε τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸ Γιάννη, κι' αὐτὸς τὴν φίλησε καὶ πάλι, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ, στὰ δὺο τῆς μάγουλα.

— Πιστεῦω πὼς εἴσθε εὐχαριστημένα, παιδιὰ μου, εἶπεν ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη. Ἀ! πονηρούλα, θέλησες νὰ μὲ γελάσῃς μὲ τοὺς δὺο μαύρους χοίρους τῆς κομῆσης ντὲ Λάντ... Νά, κι' ἐγὼ πού σοῦ τὸ ξεπληρώνω... Μὰ μοῦ φαίνεται πὼς οὐτ' ἐγὼ, οὐτ' ἐσὺ μεῖναμε δυσारेστημένες ἀπὸ τὸ γέλασμα.

— Ἦρθα σήμερὰ τὸ πρωῖ, εἶπεν ὁ Γιάννης. Τὸ εἶχα γράψει στὴ μητέρα, γιατί ἤξερα πὼς θὰ σὲ εἰδοποιούσε νάρθῃς. Μὰ δὲν μοῦ λές, Φλωρέτα, ἡ ἀρρώστεια σ' ἔκανε καὶ μεγάλωσες ἔτσι;

— Ναι, Γιάννη μου... Ἄν δὲν ἦταν ἡ μητέρα σου δὲν θὰ μ' εὔρισκες ζωντανή.

Ὁ Γιάννης, συγκινημένος, πῆγε καὶ φίλησε τὴν μητέρα του σιωπηλός. Ἐνοιώσῃ τὴν ἀνάγκη νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὴν ἔσωση τῆς Φλωρέτας.

— Ἦμουν πιὸ δυνατός ἀπὸ σένα, εἶπε κατόπιν στὴν φίλην του. Γι' αὐτὸ θάσταξα καὶ δὲν ἀρρώστησα ἀπὸ τὴν λύπη μου.

Ὁ Γιάννης κ' ἡ Φλωρέτα ἐνοιώσῃ τὴν ἀνάγκη νὰ θρεθοῦν, ὅπως ἔλλοτε, μόνοι. Ἀγαποῦσαν βέβαια τὴν κυρὰ Ἰτεμάρ, ἀλλὰ, ὅταν κουβεντιάζουσαν τρεῖς μαζὺ, τὰ λόγια δὲν θγαίνουσαν μὲ τόση εὐκολία ὅσο ὅταν εἶνε δὺο, καὶ προπάντων ὅταν αὐτοὶ οἱ δὺο νοιώθουσαν μεγάλη ἀγάπη μεταξὺ τους.

Ὁ Γιάννης λοιπὸν κ' ἡ Φλωρέτα πιάστηκαν ἀπὸ τὸ χεῖρ καὶ θῆκαν ἔξω. Ἀλλὰ φαίνοντουσαν ὡς στενοχωρημένοι, ἐνῶ αὐτὸ δὲν συνέβαινε πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Γιάννη. Εἶχαν χάσει χωρὶς ἄλλο τὴ συνήθεια τῆς οἰκειότητος. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ τὴν ξανασυναυνοῦσαν... Ἀλλὰ ὁ Γιάννης ἦταν τόσο ψηλὸς τώρα!... Ἡ Φλωρέτα νόμιζε ὅτι τὸ ἴχνος τοῦ μουστακινοῦ πού εἶχε δὴ στὸ ἄπάνω χεῖλος του, εἶχε ἀλλάξει τὸ φίλο τῆς...

Ὅσο τὰ δέντρα, τὰ λειβάδια ἦσαν παλαιοὶ τους φίλοι, καὶ τοὺς θύμιζαν τὰ περασμένα. Ἔτσι ὁ Γιάννης καὶ ἡ Φλωρέτα, μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀναμνήσεων, γύριζαν πίσω στὰ παιδικὰ τους χρόνια.

Νά, ἐκεῖ εἶχε κρυφτῆ τὸ σκυλάκι τῆς κομῆσης ντὲ Λάντ... Τὰ σπάρτα ἔμεναν ἀκόμα στὴ θέσι τους... Ἐκεῖ, πιὸ πέρα, εἶχαν βρῆ τὴ φωνητὰ μὲ τὰ κοτσούφια!... Ὁ Πιστός, ὁ ἀφωσιωμένος σκύλος τοῦ Γιάννη, ὅπως ἄλλοτε, ἦταν καὶ τώρα μαζὺ τους. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ πού ξαναγύρισε ὁ κύριός του δὲν εἶχε πάψει νὰ γαυγίξῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ἐγλυφε τὰ χέρια τῆς Φλωρέτας καὶ τοῦ Γιάννη καὶ τοὺς κύτταζε ὡς νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῆ:

— Εἶστε καὶ σεῖς εὐχαριστημένοι ὅσο κι' ἐγὼ; Μὴ χωρίζοσαστε πειὰ, γιατί οἱ ἀνθρώποι ὅταν εἶνε δὺο ἀγαπημένοι, περνοῦν καλύτερα τὴ ζωὴ τους, ἐκτὸς ὅταν τρίτος ἔρχωμαι ἐγὼ ὁ φίλος σας, ὁ Πιστός.

Ὁ Πιστός συνετέλεσεν ὄχι λίγο νὰ διαλύσῃ τὴν ἀμηχανία τῶν δὺο φίλων, οἱ ὁποιοὶ σὲ λίγο καθῆσαν στὸν κορμὸ μιὰς κομμένης βελανιδιάς.

— ὦ! δὲν ξέρεις πόση χαρὰ νοιώθω πού σὲ ξαναβλέπω,

Φλωρέτα μου, είπε ο Γιάννης. Είμαι πολύ, πολύ ευτυχισμένος που ξαναγύρισα.

— Και δεν λυπάσαι για τίποτε απ' όσα άφησες εκεί κάτω;
— Ο τόπος είναι ωραιότερος από δω, αποκρίθηκε ο Γιάννης. Έχει περισσότερα ποτάμια, μεγαλύτερα δέντρα, ή γη είναι καλύτερη... Μά τι να σου πω, Φλωρέτα: άμα είδα από μακριά τα δέντρα μας, μου φάνηκε ότι ξανάβλεπα τους φίλους μου... Και όταν πέρασα κοντά από το δάσος της κομήσης ντε Λαντ, αν δεν είχα καθήκον νάρθω να φιλήσω πρώτα τον πατέρα μου και την μητέρα μου, θά έτρεχα κατ' ευθείαν σε σένα. Δεν μπορούσα να ξεκολλήσω τα μάτια μου από το σπιτάκι σας. Άλλά έσύ τί έκανες ένα χρόνο τώρα;

— Την ημέρα που έφυγες μου φάνηκε πως γκρεμίστηκε το σπίτι άπάνω στο κεφάλι μου. Δεν μπορούσα ούτε την αναπνοή μου να πάρω. Το ψωμί δεν μου πήγαινε κάτω. Όλα μου φαινόταν σκοτεινά... Η μέρες ήταν άτελειώτες κ' ή νύχτες δεν είχαν ξημερωμό... Δεν μπορούσα να κλείσω μάτι... Και γι' αυτό άρρώστησα... Το γράμμα σου όμως, θαρρώ, μ' έκανε καλά...

— Ω Φλωρέτα μου!... είπε ο Γιάννης. Κι' ο γυιός της κομήσης, ο Ζάκ, τί άπόγινε; Τόν έβλεπες συχνά;

Ο Γιάννης περίμενε την άπάντησι με κάποια άνησυχία. Γιατί; Ούτε αυτός δεν τό ήξερε...

— Είναι ο ίδιος πάντα, του άποκρίθηκε ή Φλωρέτα. Σκορπίζει τα κακά λόγια ευκολότερα από τα καλά. Πολύ λίγο τον έβλεπα τον καιρό που έλειπες. Άρκετή ώρα τον είδα μονάχα την ημέρα που πήγαμε κι' αγοράσαμε την άγγελάδα των Καμάρ και τους χοίρους σας... Νά δής τί ώμορφοι που είναι!... Ο Ζάκ βρίσκεται πάντα στο κυνήγι ή μονάχος ή μαζί με τον πατέρα μου.

— Είναι ψηλός σαν έμένα; ρώτησε ο Γιαννάκης.

— Ά! μπά!... Ούτε ψηλός, ούτε δυνατός είναι σαν έσένα! Ποι οι ώμοι του να παραβγούν με τους δικούς σου. Νά δής τί άσχημο που γίνεται το στόμα του όταν γελάη!... Μά αν ήταν καλός, θά έμοιαζε της μητέρας του... Φαίνεται πως υπάρχει κάτι που ώμορφαίνει ή άσχημαίνει δυο πρόσωπα που έχουν τα ίδια χαρακτηριστικά, γιατί ενώ ο Ζάκ έχει τα ίδια μάτια, την ίδια μύτη, το ίδιο στόμα με την κυρία κόμησα, της μοιάζει όσο το γαϊδουράγκαθο του λουλουδιού.

Ο Γιάννης ευχαριστήθηκε γιατί ο Ζάκ έμοιαζε με γαϊδουράγκαθο, έγινε ευθυμίας και γέλασε ύπως κ' ή Φλωρέτα.

Πλησίαζε να βραδυάση. Άλλά τώρα ο άποχαιρετισμός δεν ήταν σκληρός, γιατί την άλλη μέρα θά θλεπόντουσαν πάλι.

Ο Γιάννης ήταν βέβαιος ότι όσάκις θά πήγαινε να δη την Φλωρέτα, εκείνη θά τον ύποδεχόταν με τόση ευχαρίστησι, όση θά ένιωθε κι' αυτός πηγαίνοντας.

Κάθε βράδυ λοιπόν, μετά το τέλος της δουλειάς, ο Γιάννης πήγαινε στο σπίτι της Φλωρέτας.

Ο πατέρας της Φλωρέτας ήταν συνήθως εκεί, αλλά δυο-τρεις φορές την έβδομαδα περιώδευε και το βράδυ στο δάσος, έχοντας και το τουφέκι του μαζί του, γιατί οι λαθροθήρες δεν άστειεύόντουσαν και ο δασοφύλακας ήθελε να ύπερασπιστή τον έαυτό του στην ανάγκη. Και, όπως, ξέρουμε, ήταν πολύ δυνατός άντρας και λαμπρός σκοπευτής. Μά ως τότε ο Φραντι δεν είχε κάνει καμμιά δυσάρεστη συνάντησι.

Ο Γιάννης λοιπόν έμενε με την Φλωρέτα άρκετή ώρα μετά την αναχώρησι του πατέρα της και της κρατούσε συν-

τροφιά.

— Μου φαίνεται ότι σε προστατεύω, της έλεγε. Είμαι ευχαριστημένος που είμαι δυνατός, γιατί κανένας δεν θά σε πειράξη όταν είμαι κοντά σου. Άπό τότε που σ' έγνωρισα μικρό κοριτσάκι, έκανα αυτή τη σκεψη, και όσο περισσότερο είχες την ανάγκη μου, τόσο πιο πολύ σ' αγαπούσα. Τώρα όμως που μεγάλωσες κι' έγινες ευτυχισμένη, τώρα πειά σου είμαι περιττός.

— Τί είναι αυτά που λες, Γιάννη μου!... Έγώ μονάχα από σένα μπορώ να ζητήσω κάτι χωρίς ντροπή και στενοχώρια. Έγώ είμαι ευχαριστημένη που είμαστε άλλοτε φτωχοί, γιατί άλλοιως δεν θά σε γνώριζα, όπως σε γνώρισα... Έγώ ξέρω καλύτερα από κάθε άλλον τί καρδιά έχεις...

Και ή κουβέντες τους έξακολουθούσαν στον ίδιο τόνο. Η Φλωρέτα δεν καθόταν άργη στο διάστημα αυτό, αλλά, ενώ μιλούσαν, έκανε και κάποια δουλειά, έπλεκε ή έρραβε. Ο Γιάννης εργαζόταν λιγώτερο: έπλεκε κανένα δίχτυ για τα πουλιά ή πελεκούσε με το σουγιά του κανένα κλαδι, που είχε κόψει στο δρόμο του, καθώς έρχόταν. Άλλά, την περισσότερη ώρα, κύταζε τα μικρά χερακία της Φλωρέτας που εργαζόντουσαν άκατάπαυστα. Ήσαν λευκότερα από της άδελφής του της Ρόζας και έξίσου επιδέξια. Έπλεκαν μιá κάλτσα σε λίγη ώρα!

Ζ'

ΟΠΟΥ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΔΕΙΞΕ
ΠΩΣ ΕΙΧΕ ΚΑΛΟ ΧΕΡΙ,
ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΚΑΛΗ
ΚΑΡΔΙΑ

Ένα δειλινό, ο Φραντι πρότεινε στους δυο νέους να πάνε μαζί του στο δάσος.

— Ω! πως θά ευχαριστηθώ! φώναξε ή Φλωρέτα. Έπειτα από το ήλιοβασιλέμα τα χόρτα μυρίζουν ώμορφα! Με τρελλάνει ή μυρωδιά αυτή.

— Νάρχόσατε κατόπιν, είνεν ο δασοφύλακας και να μην κάνετε θόρυβο, για να μη μάς άντιληφθούν οι λαθροκυνηγοί και ξεφύγουν, αν τύχη και του κατέβη κανενός νάρθη να κυνηγήση κρυφά στο δάσος...

Ο Φραντι πήρε το όπλο του κι' ο Γιάννης κ' ή Φλωρέτα έρχόντουσαν κατόπιν του. Διέσχισαν τη μεγάλη δενδροστοιχία των καστανιών κι' έπειτα μπήκαν στο δάσος.

Τί σιωπή!... Δεν φυσούσε καθόλου άνεμος... Τίποτε δεν σάλευε... Ούτε τα κλαδιά των δέντρων ταραζόντουσαν, ούτε οι θάμνοι... Κανένα πουλι πετούσε κάθε τόσο από το ένα δέντρο στο άλλο, ένα κουνέλι περνούσε που και που τρέχοντας, κι' έπειτα άπλωνόταν πάλι σιωπή...

Το χώμα των δεντροστοιχιών ήταν σκεπασμένο με χλόη κι' έπνιγε το θόρυβο των βημάτων... Ο Γιάννης είχε πάρει το χέρι της Φλωρέτας για να την οδηγή κι' έβάδιζαν πίσω από τον δασοφύλακα, χωρίς ν' απομακρύνωνται απ' αυτόν...

Τάχα έξ αίτίας της μεγάλης σιωπής του δάσους τα λόγια σταματούσαν στα χείλη τους;... Ο Γιάννης δεν τό ήξερε, αλλά δεν μπορούσε να μιλήση και ή καρδιά του χτυπούσε σαν να φοβόταν...

Τη στιγμή εκείνη, μιá κουκουβάγια πέταξε τόσο κοντά τους, ώστε ή Φλωρέτα φοβισμένη κρεμάστηκε από το μπράτσο του Γιάννη.

Το σκοτάδι ήταν βαθύ. Η νύχτα με το μυστήριό της συγκινούσε τις καρδιές των δυο νέων. Οστόσο, ή Φλωρέτα ένιωθε τον έαυτό της ήσυχο στο μπράτσο του φίλου της κι' έτσι θά μπορούσε να περπατήση ως το πρωί...

(Άκολουθεί)

